

Зоран Недељковић

ЦРНОРЕЧКИ ОРАО

Изнад понорнице
као црноречки орао, крстарио је
свети Петар Коришки.

Више земље невидљива је река
бржа од оне под земљом.

Испод манастира
велико камење, пространо
као собе испосника,
дише још својим шкргама
скорело у сунчевом благу.

Пењемо се,
и наше сенке и сунце.
Оно мења своја места
као речни вир.

Монашка песма смирује
камење под нашим ногама.
Брдовито је небо
анђелу твоме.

Котрљају се и мисли
као то камење.
И славски хлеб када се

одронио у рукама монаха,
падао је измрвљен
и брзо нестајао.

Они који су дошли на славу
као гладне рибе, запенушали су
мрак у келији.

Твоја је соба била тесна.
Лежао си испод коре хлеба
који смо још јели.

Он се дробило као мало сунце,
што се множило у очима ходочасника
док су силазили са брда.

Још се чула песма и одјек Мокре Горе.
Орао који је летео на почетку песме
учио нас је како да сиђемо са литице.

Од тада и моја соба гледа
у собу црног орла.